Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXVI. Ч. 204. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК. СУБОТА, 8-го ВЕРЕСНЯ 1979 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, SEPTEMBER 8, 1979 No. 204. VOL. LXXXVI.

ЕКЗЕКУТИВНИЙ КОМІТЕТ ЗУАДК-у ВІДБУВ НАРАДИ

Філядельфія (І. Сокільний). — В дні 15-го серпня ц. р. тут відбулось засідання-нарада Екзекутивного Комітету ЗУАДК-у (тобто усіх членів Екзекутивного Комітету, які замешкують у Філядельфії). На 10-ох членів Екзекутивного Комітету тільки двох оправдали свою неприсутність.

Нарадою проводив д-р О. Білик, президент ЗУАДК-у, який предклав письмовий денний порядок нарад, який прийнято без змін.

Протокол із попереднього засідання відчитав секретар Екзекутивного Комітету п. М. Кавка. Цей докладний та точний протокол прийнято повністю без жадних поправок.

Справа наладнання праці в Європейському Представництві ЗУАДК-у після смерти дир. М. Рудка забрала довший час на обговорення. Мгрові А. Мельникові (Централя ЦПУЕН) Екзекутива ЗУАДК-у запропонувала стати представником ЗУАДК-у на Европу, з днем 1-го серпня 1979 року і саме Екзекутивний Комітет очікує на відповідь мгра А. Мельника. Осідок Европейського Представництва ЗУАДК-у буде в Мюнхені.

Розвиток еміграційних справ в Европі, тобто приїзд емігрантів із СССР вимагає, щоби ЗУАДК зумів мати свого представника у Відні, Австрія, та рівнож у Римі. І Відень і Рим є важливими транзитними центрами емігрантів із СССР.

Президія Екзекутивного Комітету поробила всі заходи щоби привернути для ЗУАДК-у втрачені права членства у відповідних агенціях Стейт Департаменту. Привернення членських прав може дати ЗУАДК-ові можливість користати із поважних фондів, призначуваних урядом ЗСА на харитативні акції. Останній звіт до Вашінгтону зобов'язався допомогти виготовити скарбник Екзекутиви д-р Б. Т. Гнатюк.

Довшу дискусію проведено у справах останніх зборок, які в останньому часі провадив ЗУАДК. У цій дискусії забирали слово усі присутні члени Екзекутиви, а саме: д-р Б. Т. Гнатюк, М. Кавка, д-р І. Скальчук, д-р М. Ценко, М. Баранецький, інж. І. Скіра та І. Яворський. У висліді цієї дискусії вирішено опублікувати в українській пресі у вересні

(Продовження на ст. 3)

ДЕЯКІ ДЕМОКРАТИ ВИСУВАЮТЬ КАНДИДАТУРУ ВОЛТЕРА МОНДЕЙЛА НА ПРЕЗИДЕНТА ЗСА

Вашінгтон. — Стурбовані упадком популярности президента Джіммі Картера в широких колах громадянства і можливістю перемоги у найближчих президентських виборах в наступному році республіканського кандидата, видатні демократичні діячі призадумуються над різними можливостями.



Волтер Мондейл

Після того, як у газетах появилася вістка, що на одній нараді демократичних лідерів призадумувались над можливостями спільної кандидатури — Джіммі Картера на президента і сенатора Едварда Кенеді на віце-президента, тепер конгресмен Морріс Юдал висловився одверто за кандидатурою віцепрезидента Волтера Мондейла, підкреслюючи, що Мондейл має за собою także всі суспільні групи, як меншини, робітничі спілки й інтелектуали.

У зв'язку з цим „НЙ Таймс" твердить, що хоча офіційно й одверто Мондейл підтримує президента Картера і ніколи публічно не виступає проти нього в жадній справі, то приватно між ним і Картером було вже багато непорозумінь. Віцепрезидент Мондейл, мовляв, не вдоволений способом, як Президент перевів останню реорганізацію Уряду, — що він не погоджувався з димісіонуванням секретаря здоров'я Каліфано, — що він не погоджувався з пляном окремої американської резолюції на Раді Безпеки ОН у справі палестинців (однаково Ізраїль, як Єгипет відкинули таку сугестію) та що взагалі між ним і Президентом нема повної гармонії поглядів на різні справи.

Сам віцепрезидент Мондейл обмежився до коротенької заяви, що він переконаний, що президент Картер буде знову кандидувати, дістане номінацію від Демократичної партії і буде переобраний.

ІЗРАЇЛЬ І ЄГИПЕТ ПОГОДИЛИСЯ ЩОДО СПІЛЬНИХ СТЕЖ НА СИНАЙСЬКОМУ ПІВОСТРОВІ

Гайфа. — Офіційно повідомлено, що між ізраїльським прем'єром Менахемом Бегіном і єгипетським президентом Анваром Садатом прийшло до порозуміння („ми погодилися впродовж 5-ох хвилин" — заявив Садат), щоби створити спільні ізраїльсько-єгипетські військові частини, під доглядом яких ізраїльські війська евакуюватимуть решту єгипетського Синайського півострова.

ЗСА запропонували вислати туди для цієї цілі міжнародні війська під протекторатом Об'єднаних Націй, але Москва спротивилася. „Коли Совєтський Союз хоче маневрувати — заявив Садат — то ми візьмемо нашу долю у наші власні руки". Обидва лідери погодилися теж щодо доставни Ізраїлеві нафти з джерел на Синайському півострові, як теж щодо приспішеної передачі Єгиптові Синайської гори, на якій — за переказом — Мойсей отримав 10 заповідей Божих.

Президент Садат заініціював будову на горі Синай спільної святині трьох віровизнань — християнської, мусулманської і мойсеєвої. Зате на тій конференції Менахема Бегіна і Анвара Садата не вирішили ні навіть не переговорювали, справи автономії для арабів на арабських землях, які перебувають ще під ізраїльською окупацією. Бегін буцім-то заявив, що він прихиляється до твердження Садата, що в мирових переговорах повинні брати участь палестинці, але не Палестинська Визвольна Організація, яка все ще має за собою офіційну ціль — знищення ізраїльської держави.

В. Янева переобрано на ректора, а З. Соколюка на проректора УВУ



Професорська Рада УВУ — 1979 р. Сидять (зліва): Декан факультету права й суспільно-економ. наук проф. Б. Кордюк, проректор проф. З. Соколюк, ректор проф. В. Янів, декан філософічного факультету проф. Г. Васькович, о. проф. І. Гриньох (голова Контрольної комісії), продекан філософічного факультету проф. А. Жуковський. Стоять (зліва): проф. П. Цимбалістий, проф. С. Чорній, д-р О. Витошинський, доц. Б. Вітошинський, доц. І. Качуровський, проф. Я. Гурський, д-р О. Семенюк, д-р В. Косик, проф. О. Кушпета, проф. О. Бей, д-р О. Кисілевська-Ткач, д-р В. Верган, д-р Б. Кузь, проф. М. Богатюк, секретар мгр В. Дідович

Світлив В. Забавський

Мюнхен (УВУ). — Академічний рік в Українському Вільному Університеті кінчається з останнім днем літнього семестру (31-го серпня), який триває два місяці. Під час семестру, коли в Мюнхені збирається найбільша кількість професорів — у зв'язку із викладами, відбувається — правильно, від десяти років — Професорська Рада (Загальні Збори) для схвалення звітів із діяльности, випрацювання напрямних на майбутнє та обрання нових керівних органів.

У біжучому семестрі Професорська Рада відбулася у двох Сесіях: 18-го липня (поширене засідання Сенату для підготови нарад) та 26-го липня — разом за участю 19 габілітованих професорів та доцентів із правом активного та пасивного вибору та 7 членів із дорадчим правом голосу (викладачів, асистентів та членів адміністративного апарату).

Звітували в імені Деканатів: новообраний декан Філософічного факультету проф. д-р Г. Васькович (доповнюючи деканатський звіт інформаціями про Високошкільні курси та англомовні „тижні", спільні із Раклендом коледжом) та декан факультету прав й суспільно-економічних наук проф. д-р Богдан Кордюк — із доповненням інформацією про семінар українсько-польських стосунків. Відчитано звіти проф. д-ра О. Кульчицького та проф. д-ра В. Лева із діяльности Делегатур у Франції згідно у ЗСА. Фінансовий звіт складав квестор мгр В. Дідович, інформуючи одночасно про працю фундацій у Німеччині, Америці та Канаді. На закінчення дав синтетичний підсумок за весь рік ректор проф. д-р В. Янів ілюструючи свої висновки числовими даними із звітів попередників.

Після звіту Контрольної комісії (проф. д-р Я. Гурський та д-р Й. Кратохвіль) та обширної дискусії всі звіти схвалено одноголосно, і одноголосно переобрано ректором проф. д-ра В. Янева, а проректором — проф. д-ра З. Соколюка.

Професорська Рада була попереджена Факультетськими Радами. Філософічний факультет радив 24-го липня за участю 9-ох габілітованих професорів та доцентів і 10 допоміжних сил (викладачів і асистентів). На декана обрано проф. д-ра Г. Васьковича (дотеперішнього продекана), а на продекана доцента суплента д-ра А. Жуковського. Дотеперішній довголітній декан проф. д-р О. Кульчицький (1972/73—1978/79) за віком та незадовільним станом здоров'я, який не дозволює йому приїздити до Мюнхену, просив, йоб його кандидатури не брати більше під згляд. Засідання, висловлюючи йому подяку за віддану працю на своєму пості, констатувало, що він залишається й надалі членом Сенату, як голова Делегатури у Франції. Рада Факультету права й суспільно-економічних наук радила 25-го липня, обравши деканом проф. д-ра Б. Кордюка й продеканом проф. д-ра Г. Горна та винесяи постанову, що на біжучий рік резигнує із прислугуючого права „ротації" (ставлення кандидатури на ректора).

Членами Контрольного органу стали професори о. І. Гриньох, д-р Я. Гурський та д-р Й. Кратохвіль (заступник: д-р О. Кушпета). До Академічного Суду увійшли доц. д-р Б. Вітошинський, проф. Ц. Цимбалістий і проф. д-р М. Богатюк (заступник: проф. Б. Левицький).

Офіційний герб ген. губернатора Канади включатиме мотто „Чому ні" в українській мові

Вінніпеґ, Канада (КУК). — Дня 27-го серпня ц. р. англомовна преса Канади повідомила, що Едвард Шраєр, генеральний губернатор і офіційний представник королеви Єлисавети ІІ-ої на Канаду, за принятим звичаєм, замовив взір офіційного гербу для свого урядового вжитку, який поруч з канадськими й родинними елементами, включатиме мотто „Чому ні" в українській мові.

В часі урядування генерального губернатора, відбитки того офіційного гербу будуть вживатись на офіційних документах, почесних медалях і фасадах його резиденції. Як відомо, родина генерального губернатора Шраєра походить з німецьких поселенців з Підгаєччини на Західній Україні. Генеральний губернатор Шраєр володіє українською мовою і в часі його урядування, як прем'єр Манітоби, в його Провінціяльному Уряді було 4-ох міністрів українського роду.

Проф. Яр. Рудницький викладатиме в Оттавському університеті в 1979-80 академічному році

Оттава (О. В.). — На запрошення Оттавського університету проф. Яр. Рудницький із Монтреалю викладатиме в 1979-80 академічному році на вищих градуаційних курсах у Департаменті Славістики й Модерних Мов цього університету. Він тимчасово заступатиме св. п. проф. К. Біду, що помер у квітні ц. р. й братиме участь при обороні докторських дисертацій доки університет не підшукає постійного заступника в ділянці української мови й літератури, що передбачено на осінь 1980 року.

Як відомо, проф. Яр. Рудницький після свого спенсіонування як „професор емерітус" Манітобського університету в 1977 році в Вінніпезі, працював на доривчому контракті як дорадник Конгресової Бібліотеки в справах україніки в Вашінгтоні, закінчивши там працю 9-го вересня 1979 р. В половині вересня він починає свої виклади й семінари в Оттавському університеті. Треба згадати, що проф. Рудницький допомагав у праці Славістичного Департаменту Оттавського університету, ведучи літні курси для магістрантів і докторантів у 1960-их роках, а в 1977 році заступав уже проф. К. Біду, коли він мав сабатикальну відпустку. З уваги на вийняткове теперішнє становище, в якому знайшовся цей Департамент під головуванням проф. З. Фолеєвського, тимчасова допомога проф. Рудницького належно оцінюється і професурою і студентами в Оттаві.

Делегація Централі КУК на похоронах сл. п. Дж. Діфенбейкера

Вінніпеґ (КУК). — Президент Централі КУК, д-р Сергій Радчук з Вінніпеґу разом з головою Саскатунського Відділу КУК С. Кузьмою репрезентували українську громаду Канади під час державного похорону, яким Канада прощала Дж. Г. Діфенбейкера, одного з найвизначніших прем'єр-міністрів і національних лідерів. Голова Провінційної Ради КУК Саскачевану, д-р З. Погорецький, не взяв участи в похороні, тому, що тоді його не було в Саскатуні.

Делегація Централі КУК склала вінок з двомовним написом в українській і англійській мовах і вписалась до книги офіційних гостей. З тієї нагоди д-ра С. Радчука запрошено до участи в офіційному прийомі в авлі.

Саскачеванського університету в Саскатуні, на площі якого похоронено сл.п. Дж. Г. Діфенбейкера враз з його дружиною Олівією, тлінні останки якої в той сам час перевезено з кладовища в Оттаві до Саскатуна.

Президент зажадає від Конґресу поважної суми на збросння

Вашінгтон. — Президент Картер звернеться до Конгресу з пропозицією призначити на військові цілі дальших круго 4 більйони дол., щоби зрівноважити перевагу, яку осягнули совєти щодо загального стану збройних військових сил. Президент Картер зобов'язався був супроти інших членських держав Атлантійського Оборонного Союзу (НАТО), що він дбатиме, щоби збройна сила НАТО не потерпіла від посилення збросння СССР і погодився теж з вимогою деяких сенаторів, щоби пов'язати справу ратифікації американсько-совєтського військового договору САЛТ 2 із одночасним збільшенням сум на американські військові видатки.

Докладної цифри ще не подано, але припускають, що вона буде обертатися коло 4-ох більйонів дол. на модернізацію американських збройних сил і „підвищення якости, а не кількости". Сенатор Сем Нан, демократ з Джорджії, палко підтримує таку сугестію. Так само лідер демократичної більшости в Сенаті Роберт Бирд підтримує цю ідею і тому вважають, що вимога Президента щодо додаткових сум на військовий бюджет буде легко схвалена обома палатами Конгресу.

Фестиваль „Гомін України" у Філядельфії

Філядельфія, Па. (І. Сколисляс).—Український Конгресовий Комітет Америки — Відділ у Філядельфії, що його очолює проф. д-р Петро Стерчо, влаштував 17-го серпня ц.р. при співучасті й фінансовій допомозі Відділу Розваг Міського Правління Філядельфії, фестиваль музики, пісні й танку „Гомін України".

Фестиваль відбувся на всеміському форумі в Рабин Гуд Делл Іст у Фермонт парку. Це вже четвертий рік підряд відбуваються такі фестивалі на високомистецькому рівні. В цьому році у програму фестивалю включено твори українського композитора Станислава Людкевича, щоб відзначити його 100-ліття уродин. Так філядельфійська громада на загальному міському форумі віддала пошану українському композиторові. У гарно й доцільно опрацьованих і старанно виданих програмках є згадка про творчість Станислава Людкевича, його біографія й відбитка портрету композитора, який виготовив мистець Петро Андрусів.

Є також у програмах знімки всіх виконавців програми та інформації про них. При кінці програмки є коротка інформація про історію України, її тисячолітню культуру й теперішнє політичне положення. За добре оформлення й зміст програмок належить признання голові Відділу й його співпрацівникам.

У гарний, погідний вечір різнонаціональна публіка з Філядельфії й околиці, з Кемдену, Трентону, Честеру, Вілмінгтону, Аллентавну й інших міст в кількості біля 7000 виповнила амфітеатральну площу. На сцені великий тризуб у вінку й національні прапори: американський і український.

Програму започатковано відспіванням національних гимнів: американського, що його відспівав Василь Мельничин, і українського, який відспівала Марта Кокольська-Мусійчук, при акомпаніяменті Андріяни Мельничин. Проф. д-р П. Стерчо привітав присутніх: католицьке духовенство під проводом о. шамбеляна Роберта Москаля, канцлера Архиєпархії, православне під проводом о. протопресвітера Степанс Біляка, Едварда Мезвінського — представника Уряду ЗСА в Комісії людських прав при Об'єднаних Націях, М. Яніва від Філядельфії й всіх гостей.

У першій частині програми Василь Мельничин — ліричний тенор, відспівав такі пісні: „Діброво зелена" — народна пісня, музика А. Гнатишина, „Черемоше, брате мій" музика С. Людкевича, слова Б. Лепкого, „Вірую", музика Ярополка Ласовського, слова В. Мороза, „Надії", музика Я. Лопатинського, слова С. Черкасенка, акомпаньямент мгра Богдана Перфецького, колишнього учня Станислава Людкевича. Виступ цього соліста, діяпазон його голосу, інтерпретація, чиста мелодій

(Продовження на стор. 3-ій)

Ірляндці й англійці переговорюють у справі співпраці проти терроризму

Лондон. — Прем'єр-міністри Британії і Ірляндії спільно взяли участь у похоронах Лорда Мавнтбатена в Лондоні, а опісля зустрілися для спільних нарад з метою закінчення кровопролиття у Північній Ірляндії.

Офіційні представники лондонського уряду заявили, що британський прем'єр-міністер Марґарета Тачер домагалася кращої співпраці зі сторони Ірляндської Республіки, тобто допомоги в арештуванні терористів, які втікають через кордон з Північної Ірляндії.

Ірляндський прем'єр-міністер Джек Линч відповів, що негайною і конкретною потребою часу є знайдення розв'язки ірляндського терроризму.

Прем'єр-міністер Тачер пропонувала гостріші заходи безпеки з боку обох урядів для приборкання тероризму, жертвою якого впало 350 британських вояків, 220 поліціянтів та понад 1,000 цивільних осіб під час 10-річного кровопролиття. Вона також зажадала від прем'єр-міністра Линча поправи у системі виміни розвідчих інформацій, ближчої співпраці між поліційними силами в протитерористичній акції, та його згоди і дозволу на те, щоб британські відділи військової безпеки могли переходити кордон в погоні за терористами. Пані Тачер також домагалася видачі відомих терористів із Півдня, чого досі Ірляндська Республіка відмовлялася виконати, заслонюючися конституцією, яка забороняє видавати політичних втікачів.

Британські робітничі юнії відкидають масові протести

Лондон. — Британські робітничі юнії, поділені щодо стратегії у відношенні до нового уряду, відкинули пропоновану резолюцію, яка взивала робітників-членів юнії, до масових протестів на вулицях. В результаті голосування контроля політичних операцій залишається в руках Генеральної Ради Конгресу Робітничих Юній, яка рішила ограничити боротьбу проти політики уряду до словних дебат та петицій в надії, що в переговорах з прем'єр-міністром Марґаретою Тачер юнії зможуть змінити економічну політику консервативного уряду.

Одначе, помимо відкинення резолюції, пропонованої Комуністичною партією, можливість масових протестів та страйків далі існує. Британські юнії є проти зменшення видатків, що збільшило б безробіття та проти податкової політики уряду. Юнії хочуть переконати громадянство, а в першу чергу своїх членів, що вони зробили політичну помилку вибираючи консервативний уряд.

Масові демонстрації та страйки, в опінії багатьох провідних членів юній, можуть тільки посилити обурення проти юній. Робітничі протести перед минулорічними виборами в травні ц. р. спричинились у великій мірі до перемоги Консервативної партії, тому більшість з 11 мільйонів юнійних робітників рішила не влаштовувати публічних демонстрацій під теперішню пору.

Совєтські п'ятидесятники зорганізували нову раду без дозволу совєтського уряду

Москва. — П'ятидесятники (пентакостаїсти) рішилися на відважний крок наперед скликавши нелегальні збори і зорганізувавши нову підземельну раду для більш успішної боротьби проти безбожницької політики совєтського уряду, згідно з повідомленням „Ню Йорк Таймс-у" з Москви 4-го вересня ц. р.

Ціллю нової ради, в розумінні Бориса Перчаткіна, делегата на збори, є об'єднання 500,000 суботників у СССР для більш ефективного опору проти законів, які обмежують їхні релігійні права та допомога 30,000 суботникам, які хочуть виемігрувати зі СССР.

Б. Перчаткін, 33-літній сибіряк, кількакратно ув'язнений в обороні релігійної свободи, заявив, що збори відбулися в лісі за Москвою, та що стежі були поставлені з усіх сторін, щоб перестерегти зібраних перед евентуальними наскоками совєтської поліції. У зібранні взяли участь 20 делегатів із балтійських країн, України, Білорусі, Центральної Росії та Сибіру. Із невідомих причин не з'явилися представники з Кавказу.

Делегати створили Раду П'ятидесятних Церков, яка має діяти як центральний орган. Рада опрацьовує організаційний статут. Деле-

(Продовження на стор. 3-ій)

І. В. Коляска доповідатиме в багатьох громадах Канади

Вінніпеґ (КУК). — І. В. Коляска, автор відомих праць „Освіта в Радянській Україні" і „Два роки в Совєтській Україні", які відкрили перед англомовними читачами колоніяльне положення України під совєтським режимом, запляновав відбути поїздку з доповідями до наступних українських громад:

Вінніпеґ, Манітоба — 25-28 вересня 1979, Йорктон і Канора, Саск. — 29 і 30 вересня 1979, Саскатун, Саск. 1-6 жовтня 1979, Едмонтон, Алта — 7-12 жовтня 1979, Калґари, Алта. — 13-15 жовтня 1979, Реджайна, Саск. — 16-19 жовтня 1979, Тандер Бей, Онт. — 23-24 жовтня 1979, Судбури, Онт. — 25-27 жовтня 1979.

Темою доповідей І. В. Коляски буде його найновіша документальна праця, яка появилась під наголовком „The Shattered Illusion — the history of Ukrainian pro-communist organizations in Canada".

З уваги на важливість цих доповідей, Екзекутива Президії Централі КУК рекомендує українським громадам на місцях підтримати їх численною участю і — де потрібно — просить Відділи КУК допомогти п. Колясці у зорганізуванні його виступів враз з покриттям коштів його переїзду і перебування у даній місцевості.

У тій справі просимо писати на адресу: Mr. J.B. Kolasky 31 North Cliffe Blvd. Toronto, Ontario, M6H 3G9. Tel. (416) 656-4840

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Безсилля апарату миру

Апаратом миру названо засновану у 1919 році Лігу Націй, що її чартер долучено, як невід'ємну частину до Версайського договору, що закінчував Першу світову війну. Тут не місце подавати історію тієї міжнародної установи, але найважливішою і сутньою справою є ствердження, що той „апарат миру" виявився цілком недостатнім і непридатним. Українська Парляментарна Репрезентація у Польщі теж відкликалася до „Комісії для справ національних меншин" при Лізі Націй із скаргами проти Польщі, яка зламала свої міжнародні зобов'язання прийняті однаково щодо автономічної клявзулі для трьох східньо-галицьких воєводств, як це доручала постанова Ради амбасадорів з 15 березня 1923 року (із заснуванням українського університету до двох років — чого ніколи не зроблено), як і ламала постанови міжнародного договору про права національних меншин. Всі ті скарги не мали ніякого позитивного висліду на національну політику польського уряду.

Коли ж до Ліги Націй прийнято Совєтський Союз, проти чого Українська Парляментарна Репрезентація з Польщі виразно і рішуче протестувала, то було ясно, що та установа стане щонайвище трибуною довгих промов без реальної політичної вартости. Так і сталося: Ліга Націй не мала впливу ані на політику західніх держав, які спершу обкладали переможену Німеччину тісними і у практиці невикональними обмеженнями, ані не мала сили і змоги протиставитися розподілові Чехо-Словаччини, на який погодилася Англія і Франція у Мюнхенському договорі з 30 вересня 1938 року, щоби втихомирити і піти назустріч Гітлерові — що було трагічною помилкою. І коли перед вибухом Другої світової війни ціла перша половина 1939 року була виповнена гарячковою дипломатичною метушнею, щоби рятувати мир, то Ліга Націй не відіграла в тих мирових заходах ніякої помітної ролі.

Пригадується це у зв'язку з теперішньою міжнародною ситуацією, — у зв'язку з існуванням Об'єднаних Націй, як того „інструменту миру", що його покликано до життя 25 червня 1945 року на першій сесії у Сан Франсіско. 50 членів основників урочисто запевняли, що Об'єднані Нації ніколи не допустять, щоби повторилася знову воєнна катастрофа. Але прийнятий в Об'єднаних Націях принцип рівности всіх членів тієї установи (1-1) було започаткуванням упадку поваги й працездатности тієї установи. Спершу казалося, що все одно ця рівність членів теоретична, бо у практиці авторитет ЗСА переважає. Але з часом коли первісне число 50 членських держав зросло до 112 і велика частина тих „суверенних" і „невтральних" держав „третього світу" підпали під впливи СССР, то ЗСА не мали досить сили, щоби протиставитися, наприклад, прийняттю — проти їх волі до Об'єднаних Націй Комуністичного Китаю і виключення Вільного Китаю (Тайвану), ані не змогли протиставитися маніфестаційному виступові в ОН керівника ПВО Ясіра Арофата.

Америка не приступила була до Ліги Націй після Першої світової війни — Сенат відкинув ратифікацію Версайського договору разом з чартером Ліги Націй, лякаючись, що членство в Лізі Націй обмежить суверенність Америки. Але ЗСА насправді втримують своїми фондами Об'єднані Нації, які стали трибуною пропаганди і головним центром шпигунської діяльности Совєтського Союзу — проти господаря цієї землі, З'єднаних Стейтів Америки. І дотеперішня історія ОН дала безліч доказів, що ця установа не має ані сили, ані змоги навіть бажання зберігати тривкий мир, бо як може вона робити це, коли одним із постійних членів Ради Безпеки є Совєтський Союз — найбільша загроза світового миру, найбільш колоніяльна великодержава з найяскравішими імперіялістичними актами! Тому, наприклад, Об'єднані Нації ані пальцем не кивнули, щоби натаврувати — не то зупинити — вислання Кубою — з наказу Москви — на африканський терен коло 40,000 кубинського війська, яке експортує туди свою комуністичну революцію, свою комуністичну систему!

Тому, коли сучасна міжнародна ситуація повна потенціяльних вогнищ нової війни, то не вони, Об'єднані Нації, стоять на перешкоді її вибухові, а острах, що в добі існування ядрової зброї Третя світова війна принесла би катастрофу всьому людству. Але це моральний нездоровий і реально нереальний чинник — страх — щоби тільки з уваги на страх зберігати мир, на загладу якого працює безперервно ввесь могутній совєтський імперіяльний апарат.

КИТАЙ: ЙОГО ПОЛІТИЧНА СИСТЕМА

(м. б.) Коли пишу ці рядки, віцепрезидент Мандейл гостює в Китаї. Гуа, наслідник Мао, прийняв із одушевленням запрошення відвідати буржуазні ЗСА, а през. Картер уже навіть призначив дату своїх відвідин в Китаї — січень 1980. Словом любовні взаємини між буржуазними ЗСА і червоним Китаєм процвітають! Відповідальні політики у світі здають собі вповні справу з того, що є велика правдоподібність, що коли б не Китай, Німеччина була б нині червоною. Теперішня політика Китаю — це найкраща асекурація проти кремлівської експансії. Це розуміє дуже добре і Вашінгтон, і тому, хоч ступнево, розвивається те „любовне" відношення між тими двома великодержавами. Лиш дехто з нас не розуміє ваги Пекіну і дальше залицяється до Тампею. Залицяння до дівки, якої ніхто в селі не хоче.

У зв'язку з розвитком приязних і, мабуть, щирих в у взаємному інтересі!) відносин росте у світі заінтересування Китаєм, а зокрема його політичною системою. Тому, думаємо, на часі подати дещо про державну систему Китаю, про скелет його політичного устрою. Та система — це копія совєтської. Аж не хочеться вірити, що найновіша конституція КПК, затверджена 18.УІІІ. 1977, як теж нова конституція держави, оголошена 5-го березня 1978 р., тобто вже після „розпорошення Банди Чотирьох" і в розгарі напруження між Китаєм і СССР, так дуже нагадують первовзори. Цікаво, що китайці, нарід так расово, як і культурно інший від росіян, не здобулись на систему, яка відзеркалювала б у державній системі хоч трохи їхню національну ідентичність, особливо тепер, коли вони так накидуються на совєтську політичну дійсність. Китайська конституція тісніше наслідує совєтську, чим нпр, польська, чи східньонімецька, в яких все ж таки проявляються національні питоменності; в Польщі немає „Верховного Совєту", а сейм, і комуністична партія Польщі не називається комуністичною, а соціялістично-робітничою".

В китайській політичній системі існує дуалізм влади, як у СССР: паралельні державні органи поруч партійних. По лінії партії: в совєтах „конгрес" партії і в Китаї також „конгрес" партії, буцім то той найвищий орган партії установлює напрям політики. В совєтах конгрес партії вибирає ЦК і те саме в Китаї; ті самі теж прероґативи ЦК. Він „обирає" „Політбюро" і тут і там, з тою тільки різницею, що в Китаї існує ще окремий п'ятичленний „Постійний Комітет" Політбюра, який керує політикою. Якщо йдеться про загальні принципи партійної конституції, то тут різниця між китайською і совєтською хіба, що та преамбуля до правил китайської конституції довша, в ній ще більше реторики, як у совєтській. Принципи „демократичного централізму", заборони „факціонелізму", „догматизму" „ревізіонізму" та дисципліни прямо відписані з совєтського первообразу. Згадати б ще теж можна про таку дрібницю, що китайський ЦК менш чисельний, чим совєтський, бо він має у своєму складі 201 дійсних і 134 члени-кандидати. Зате китайське Політбюро численніше, бо має 24 члени, а кремлівське — 15.

Тепер дещо про китайські державні органи. В СССР — Верховний Совєт, а в Китаї — „Національний Народний Конґрес". Немає в Китаї „Ради Національностей", у них одна законодавча палата, хоч своїм складом численніша як у СССР, бо своєю кількістю становить 3,500 членів. В Китаї понад 50 нац. меншостей, та вони творять усього 6 відсотків цілого населення (біля 55 мільйонів) і окремого представництва в Конґресі не мають. Прероґативи Конґресу також як у СССР — тобто практично ніякі, бо Конґрес лише прикладає штамп на рішення партій. В СССР діє як законодатно адміністраційний орган між сесіями Верховної Ради т. зв. „Президія" тієї Ради. В Китаї цей орган має назву „Постійний Комітет" Конґресу. Його функції подібні до прероґатив совєтської „Президії Верховної Ради". Цей „Постійний Комітет" складається з 175-ти членів, у тому числі президента і 20 його заступників, отже більший як совєтська „Президія".

У СССР виконний орган це „Рада Міністрів", а у Китаї — „Державна Рада". Очолює Раду прем'єр, а не „голова" Ради Міністрів. Тепер прем'єром є Гуа Гуофенґ, він же голова ЦК Партії; першим віце прем'єром є Денґ Ксіяопінґ, так добре нам знаний із його недавньої візити в ЗСА. Прем'єр керує 42 міністерствами або Комісіями, на чолі яких стоять міністри або „голови Комісій", подібно як у СССР.

На марґінесі можна б зауважити, що коли Брежнєв, як шеф партії, перебрав також головство Президії Верховної Ради, тобто грає ролю „президента" Совєтського Союзу, Гуа є одночасно прем'єром, подібно як був прем'єром Сталін, тобто поєднуючи пост ґенсека і голови Ради Міністрів.

Китай поділений на 22 провінції (в тому включається і Тайван), 5 автономних національних областей і 3 великі міста, відокремлені з-під провінційної юрисдикції, а саме: Пекін, Шанхай і Тіян-джін. Провінції та автономні області поділені на „префектури", яким підлягають повіти і міста. Китай має 2138 повітів і 190 міст із населенням більше як 50,000 та біля 50,000 „народних спільнот" (комун), тобто сіл і містечок. Усі органи нижчої адміністрації є під контролею „революційних комітетів", вибраних льокальними „народними конгресами".

Коли совєтська конституція в 126 статті тільки соромливо натякає на те, що партія веде, то в китайській конституції сказано виразно, що партія є не тільки прапороносцем, але справжнім джерелом політичних рішень.

Китайська судова система теж скопійована з совєтської. Найвищим органом названо „Найвищий Народний Суд", під ним провінційні, профектуральні і повітові (міські) народні суди. Також як у СССР діють прокурори, як органи „обвинувачення і сторожі правосуддя". Вони діють при судах усіх чотирьох ступенів.

Юл. Мовчан

ВОЛОДИМИР ГОРБОВИЙ — УКРАЇНСЬКИЙ МУЧЕНИК

Якщо в новітні часи когось з українців треба зарахувати до справжніх мучеників, то до них безумовно треба було б на першому місці поставити доктора Володимира Горбового. В „Енциклопедії українознавства" (т. 2, ст. 411) про нього читаємо таку коротку згадку:

„Горбовий Володимир (народ. 1898), адвокат у Галичині, оборонець у політичних процесах; діяч УВО і ОУН, в'язень Берези Картузької, 1945 засланий большевиками".

Але це далеко не все. З останнього (липень) Бюлетеню Української Медично-Харитативної Служби в Мюнхені довідуємося, що цей тепер вже 81-літній адвокат, 1977 року звертався до голови президії Верховної Ради СССР — Брежнєва, щоб йому позволили виїхати до Праги (Чехо-Словаччина), де проживає його син з родиною, але даремно — помимо того, що він вже давно відбув 25 років ув'язнення, здебільшого в Сибірі. Тепер дійшла вістка, що він звернувся з листом до голови совєтської влади в Україні — В. Щербицького, в якому пише: „оцим довожу до вашого відома, що мені загрожує голодова смерть".

У чому справа? Що ж такого зробив д-р Володимир Горбовий, що йому на 81-му році життя на „политій молоком і медом" Україні загрожує голодова смерть? Хто він такий?

Ось короткі дані з його устеленої колючим терном життєвої дороги, які подав у вищезгаданому бюлетені наш довголітній діяч на ниві харитативної служби д-р Ярослав Гинилевич.

1. Під час Першої світової війни, перебуваючи в австрійському війську, д-р Вол. Горбовий утратив одно око.

2. У Польщі, у зв'язку з атентантом Федака на маршала Пілсудського та воєводу Грабовського 1922 року, був заарештований і кілька місяців сидів у в'язниці „Бриґідки" у Львові.

3. У 1934 році, у зв'язку з атентатом на прокурора Пєрацького, Горбового вивезено до відомого в Польщі своїми страхіттями концентраційного табору „Береза Картузька", де був побитий і серед нелюдських обставин ледве вижив.

4. Після окупації Польщі німцями 1941 року, за видану відозву проти німецьких окупантів, був заарештований і посаджений до тюрми „Монтелюпа" в Кракові, де перебував також у тяжких нелюдських умовах. Як тяжко хворого на сухоти, його було звільнено.

5. Здавалося б, що бодай після закінчення війни він заживе в більш-менш нормальних людських умовах. Але ні! В кожному випадку, закінчення війни нічого доброго не могло віщувати для українського патріота, який завжди був і залишився Володимир Горбовий. Не бажаючи мандрувати далі на захід, він залишився в Чехо-Словаччині, де був прийнятий на працю в міністерстві земельних справ. Але ненадовго: 1947 року „добрі" чехи його безпідставно заарештували і після 11 місяців ув'язнення 1948 року передали Польщі, де його немилосердно били. У розпачі він вискочив через вікно і зломив ногу. Без належної лікарської опіки він, уже напівсліпим, став калікою на все дальше своє нуждене життя.

6. 1949 року Польща, назнущавшись досхочу над Горбовим, передала його совєтам для дальшого знущання. Москалі зразу кинули його до тюрми в Києві, де вже в перших днях ув'язнення його було тяжко побито. Потім, без жадного суду, напівсліпого і кривого каліку Горбового москалі вивезли на Сибір, де почалася його страшна двадцятип'ятирічна мартирологія. Довший час не було про нього жодної вістки. Були поголоски, що він помер. Але щойно в 1968 році англієць Брук, який перебував на засланні разом з Горбовим, подав про нього вістку.

7. Нарешті, 1972 року його було звільнено зі заслання. Йому було навіть дозволено повернутися до рідної Долини, де він мав свою хату. Але й тут біда його не залишила. Однієї ночі йому, тоді вже 79-тирічному напівсліпому каліці, довелося напівголому тікати зі своєї хати до сусідів після того, коли його рідний братанок (син брата) сильно побив його палицею по голові, в наслідок чого він дістав кровотечу в мозку. Той самий братанок, якому совєтська влада колгоспу дала дозвіл забрати хату і присадибний город у „класово-ворожого елемента" Горбового. Таким чином, совєтська власть не тільки не дала жодної пенсії Горбовому, але навіть відібрали хатину та невеличкий присадибний

(Продовження на ст. 3)

Державні іспити з української мови

Ню Йорк (Рома Трач, Шкільна Рада УККА). — Вже декілька років підряд учні шкіл українознавства в стейті Ню Йорк мають нагоду „отримати кредит" за знання української мови. Завдяки старанням інж. Михайла Герця з Олбані, міністерство освіти погодилося давати державні іспити з української мови, спершу в одній з американських середніх шкіл в Олбані, де вчилися декілька українських студентів, а пізніше також і в других школах у Боффало, Рочестері, Сиракюзах і НюЙорку. Учні з других місцевостей доїжджають до тих шкіл, за попереднім домовленням, щоб там писати іспити.

Під кінець червня ц. р. 74 студенти вищих кляс брали цей письмовий іспит. Усі успішно його написали, а багато з них отримали високі оцінки. Ці так звані „Ріджент" іспити є аналогічні до іспитів з французької, німецької чи еспанської мов. Тому, коли треба, то кредит за українську мову може заступити студентові чужу мову, яка часом є потрібна для середньошкільного диплому.

Підготовою українських іспитів займається окрема комісія Шкільної Ради УККА, головою якої став недавно Михайло Герець. До комісії входять, як члени, українські вчителі з вищеназваних місцевостей, а також і другі добровільці. Охочих помогти приготови ти ці іспити на 1980 р. просимо зголошуватися до Michael Heretz, 16 Venezio Ave. Albany, New York 12203.

Ми надіємось, що отримання кредиту за знання української мови додасть нашим студентам охоти більш завзято вивчати ту мову. Деяких батьків це може спонукати також записати дітей до школи українознавства та доглянути, щоб вони її успішно закінчили.

З НАШИХ БУДНІВ

„МОРОЗІЯДА"

(З Гантерських образків)

— Ну, як там наш приятель, Мороз?

— Окей, все в порядку. Гарно виглядає і добре тримається, як на ювілята. Він що правда, то вже звик трохи собі понарікати, пожалітися, що його в боці коле і за плечем смикає, але в цьому, як знаєте, є більше імпровізації ніж хвороби. В серпні мав гарну виставку на Союзівці. Навіть дещо продав...

— Вибачте, будь ласка. Це ви про котрого Мороза?

— Ну, про нашого Михася Мороза. Артиста-маляра та й неабиякого соліста в гантерській церкві св. Івана Христителя.

— Та ні, я про іншого Мороза: доктора Романа, психіятра, лікаря від варіятів десь-там на Лонг-Айленді!

— А ви про Ромка Мороза! То чому зразу так і не сказали?... Цього літа ми були разом на вакаціях — з пані Олею і Романом. Прекрасні партнери під час вакаційного дозвілля.

— Пані Оля співає, Роман медичні „джовки" розповідає...

— Та й не тільки медичні, але й політичні. Каже: „Відтепер прошу мене не мішати з іншими Морозами, крім — Романа Мороза!"

— А який з нього бойовий бриджист, щоб ви знали! Грізний противник пана редактора Івана Кедрина на „Кобзярівці".

— Там, на „Кобзярівці" вони мали цього літа ще грізнішого партнера — супер бриджиста: це пан Зенко Бобовник з Торонто. Той, пане дію, показав їм канадсько-королівську школу гри!

— Це той, з Бібрецького повіту?

— Той самий.

— Чи в Гантері є ще якийсь Мороз?

— Так, це один з місцевих мешканців. Добрий мед можна в нього дістати.

Під час цієї розмови стільки разів згадано ім'я Мороза, а ви ніразу не відчули неспокою.

Ікер

Михайло Лоза

„ҐУЦУЛЬСЬКИЙ ХРАМ"

Українське Світове Об'єднання Гуцулів (попередня назва: Товариство „Гуцульщина") майже кожного року звеличує св. Юрія окремим з'їздом з традиційною назвою „Гуцульський Храм". Колись давно мав я нагоду побувати на кількох оригінальних храмах на Гуцульщині. Не можу не згадати їхньої краси й чару, а щоб це виявити, послужуся словами українського поета О. Олеся, який бачив гуцульський храм, і був очарований його красою:

На храм збираються гуцули;
Встають до ранньої зорі,
Виймають ремені, кресані,
Тобівки файні, киптарі.

Вже сонце високо на небі,
Вже в бубни Черемош гуде,
Цвіте Гуцульщина квітками,
На храм Гуцульщина іде!

Гуцульські храми в ЗСА, хоча присвячені св. Юрію, не завжди відбуваються (згл. відбувалися) в день цього святого. Організатори храмів переносять їх на інший час, переважно на дні так зв. „довгого кінця тижня" з приводу американського „Дня пам'яті", що припадає на кінець травня. Гуцульські храми відбуваються звичайно на оселі УНС з популярною назвою „Союзівка". На цій же оселі відбувся й цьогорічний Гуцульський Храм в днях 26-го і 27-го травня.

Одержавши від Українського Світового Об'єднання Гуцулів запрошення до участи в Храмі, рішився я поїхати — тим більше, що в часі Храму мала бути прочитана моя доповідь на тему „Гуцульщина в українській літературі". Голова Світового Об'єднання Михайло Бельмеґа переконав мене, що таки краще буде, коли доповідь прочитаю я сам. Тож я поїхав і — щиро сказавши — не жалую.

На Союзівку напливали люди різними шляхами — з різних місцевостей ЗСА й Канади: з Філядельфії, з Ню Йорку (і з довколишніх місцевостей), з Рочестеру, з Боффало, з Торонто й Гемілтону. Засобом транспорту були переважно власні особові авта, за виїмком одного автобуса, що їхав з Боффало. Крім боффалівських прочан, присівся до автобуса дехто з Торонто й Гемілтону (це Канада). Згаданим автобусом мав приємність їхати і я. Вжив я слова „приємність", бо їзда була дійсно приємною: весь час панував веселий настрій — підтримуваний жартівливими піснями, безтурботними розмовами, дотепами.

Коли б якийсь поет хотів змалювати картину нашої їзди на Храм, то ця картина була б схожа на картину змальовану О. Олесем тільки в дечому. Всім довелося встати ще раніше, чим до зорі. Однак не всі взяли з собою ремені, кресані (чи пак — крисані) і т. д., бо не всі їх мали. А ті, що й взяли гуцульський одяг, не одягали його на дорогу, а поховали до валізок, щоб аж на Союзівці зробити всім несподіванку. Зрештою — гуцульський одяг потребує відповідного тла: зелених гір, а Союзівка до деякої міри може заступити Карпати.

Союзівка прийняла прочан гостинно. Наша група відразу включилася в чергу інших гостей, які підступали до реєстраційного стола, щоб бути почисленими. Згідно з реєстром, що його вела секретарка Світового Об'єднання Василина Петришин, прочан було понад 150. Неофіційно привітав нас один із союзових — так би мовити — патріярхів, колишній касир УНС, Роман Слободян, за чиєго то урядування придбано Союзівку. В розмові з ним пом[illegible]алася його гордість за союзову цю оселю. Гордість оправдана, бо гордитися є чим! П. Роман Слободян спеціяльно на Храм не прибув. Залишився він на Союзівці після річної Конвенції Головного Уряду УНС і після З'їзду Сеньйорів, а тому, що зближався Гуцульський Храм, хотів його побачити.

Після реєстрації, прочани зголошувалися до канцелярії Союзівки, де одержали ключі до своїх кімнат, а тоді вже розсипалися по „клаптику України" — як прийнято казати, і прямували, хто куди: до „Ужгороду", „Чернівців", „Ворохти", „Полтави", „Києва", „Львова". Дехто залишився в Адміністраційному будинку, між ними і я.

Гуцульські Храми — влаштовувані тепер Об'єднанням Гуцулів — мало чим подібні до колишніх оригінальних Храмів у Рідному Краї. Але в уяві гуцулів-еміґрантів вони такі самі — не по формі, очевидно, а по змісті. Люди з'їжджаються, щоб зустрітися, щоб порозмовляти, розважитися, — словом, щоб „набутиси". Слово „набутиси" в гуцульському говорі має спецефічний зміст. Валентин Мороз у своєму есеї „Хроніка опору" описує це слово так: „Набутися — чисто гуцульське. Цього не поясниш. Тут треба не розуміти, а відчути. Набутися — це коли людина продирається крізь товщу буднів до чистого екстазу, у країну світла, де починається духове. Де починається — творчість. 'Хотів би таке відумати, що світ не видів'."

Програма Храму була розложена на два дні: на суботу 26-го, і на неділю, 27-го травня. Фактичний порядок програми був дещо інший від поданого на запрошеннях. Початок Храму проголошено звуками трембіт, що пролунали о 3-ій годині в суботу. На поклик трембіти прочани зібралися у репрезентативній залі Союзівки — „Веселка", де відбулося офіційне відкриття Храму. Відкрив його голова Українського Світового Об'єднання Гуцулів Михайло Бельмеґа з Боффало. Намічену пополудневу частину програми обмежено до доповіді д-ра Михайла Лози на тему „Гуцульщина в українській літературі" і до читання уривків із есею Валентина Мороза „Хроніка опору". Уривки читав студ. Юрій Яримович з Ню Йорку. Виступи ансамблю „Черемош" з Філядельфії перенесено до вечірньої частини програми. У своїй доповіді д-р Михайло Лоза подав у сконденсованій — можна сказати — енциклопедичній формі огляд українських поетів і письменників, які у своїй творчості присвятили більшу чи меншу увагу Гуцульщині. Огляд був закінчений згадкою про есей Валентина Мороза „Хроніка опору", чим було зроблено перехід до читання уривків цього есею.

Головною частиною суботньої програми був бенкет, що відбувся у просторій їдальні Союзівки. Господарем бенкету, не зашкодило б ужити тут гуцульського слова газда, був Василь Барчак з Гемілтона (Канада). За головним столом зайняли місця: голова Світового Об'єднання Гуцулів Михайло Бельмеґа з дружиною Олею, о. Антін Вергун — парох новозаснованої парафії в Керґонксоні, почесна гостя Ірина Вергун, почесний гість Роман Слободян, д-р Богдан Тарновецький, д-р Михайло Лоза, троє молодих людей з Европи, — пов'язаних з гуцульським родом, і — очевидно — господар бенкету Василь Барчук з дружиною Ярославою. Були короткі промови — достосовані до нагоди, з якої відбувався бенкет. Виступали: Василь Барчук, Роман Слободян, Василь Слободян (з молодої ґенерації гуцулів; з подоляком Романом Слободяном — неспоріднений), Михайло Бельмеґа (зробив огляд привітальних листів, між ними був і лист від НТШ), інж. Роман Верґун. Свою промову інж. Вергун пов'язав при кінці з Валентином Морозом і запропонував перевести грошову збірку на фонд Мороза. Таку збірку після бенкету переведено, і вона дала суму приблизно 400 долярів. Бенкет розпочався піснею „Христос воскрес", а закінчився піснею „Ангел вопіяще". Пісні заінтонував о. Антін Павлюк.

Суботній вечір закінчено мистецькими виступами і танцювальною забавою після них. Мистецькими виступами керував Юрій Гудим'як. Виконавцями цієї частини були: гуцульський танцювальний ансамбль „Черемош" з Філядельфії і загальнознаний чоловічий квартет „Каравана". Мистецькі виступи, що їх зовсім добре можна назвати концертом, відкрито грою на трембіті. Трембітав член ансамблю „Черемош" Ярослав Федорійчук. Ансамбль „Черемош", хоча виступав у неповному складі (п'ять пар), бо деякі члени не мали змоги приїхати на Храм, зробив на учасників концерту незатерте враження. Членам ансамблю, як також його керівникам Дмитрові і Докії Сороханюкам, належиться повне признання. Таке ж признання слід висловити Гуцульському Товариству „Черемош" у Філядельфії, а зокрема його голові Дмитрові Ткачукові за створення умовин, які дають змогу розвиватися таким молодим талантам, як члени ансамблю „Черемош".

Крім танців ансамбль „Черемош" заімпонував ще учасникам концерту в'язанкою гуцульських співанок.

(Закінчення на стор. 4)

Совєтські п'ятидесятники...

(Закінчення зі стор. 1)

гати також ухвалили вислати спеціяльний заклик до папи Івана Павла II з проханням допомогти тим п'ятидесятникам, які хочуть еміґрувати „з цієї безбожницької країни".

Багато баптистів-п'ятидесятників можливо 200,000 з приблизно пів мільйона, відмовилося стати членами проурядової Ради Баптистів, П'ятидесятників та інших Євангелицьких Християн, бо таким чином вони мусіли б підчинитися законам, які є суперечні їхнім релігійним переконанням. Стан важкого положення баптистів-п'ятидесятників був яскраво залемонстрований минулого року, коли то родина Петра Ващенка продерлася через совєтські сторожі до американської амбасади, попрохавши американських віз на виїзд закордон. Кількох членів цієї родини перебуває ще й сьогодні в американській амбасаді.

СВОЄРІДНА „НАСНАГА" ДЛЯ РОБІТНИКІВ В УКРАЇНІ

Калинівка. — Київська „Культура і Життя" чваниться введенням нової „розвагової" програми для робітників, які тут працюють на фермах Богуславського району на Київщині. Щоб ... краще робітникам працювалося, введено спеціяльного роду „наснагу", яка спонукала б їх до праці. Сюди приїжджають культармійці з ...агітаційною-художньою програмою Районного Будинку культури, — пише газета, які „возвеличують передовиків соціялістичного змагання, критикують тих, хто на це заслуговує".

Фестиваль „Гомін України"...

(Закінчення зі стор. 1)

ність — була милою несподіванкою для публіки, це ж бо був перший його виступ у Філядельфії, який залишив гарний спогад.

Відтак Марта Кокольська-Мусійчук, сопрано міської опери в Ню Йорку відспівала три пісні: „На верхах", музика І. Соневицький, слова О. Луцький, „Спи дитинко моя", музика С. Людкевич, слова П. Кармаиський, „Не розпитуй бабусенко", арія Оксани з опери Гайдамаки, музика Я. Метус, слова Т. Шевченко, при акомпаньяменті Галі Мазурок-Рей. Наша відома солістка часто виступає у Філядельфії, а своїм милим і чистим голосом, чуттям з яким віддає пісню чарує публіку, яка нею захоплюється.

З черги дует солістів: Марти Кокольської-Мусійчук і Василя Мельничина, які відспівали аріозу Оксани й Андрія із опери „Запорожець за Дунаєм", при акомпаньяменті Богдана Перфецького — захопили публіку. Цю аріозу, яка вже своїм змістом ворушить наші почування, всі три виконавці збільшили своїм співом, інтерпретацією і музикою. „Це захоплююче", „Це прекрасне" — чули ми з уст англомовної публіки.

Цю першу частину програми започаткував і закінчував виступ танцювального ансамблю хореографа Петра Марунчака з Монтреалю, Канада. Цей ансамбль знаний зі своїх виступів в Канаді й Америці, брав участь і здобував нагороди в різних конкурсах. Його особовий склад — це середньошкільна молодь, а наймолодший соліст — дванадцятирічна дитина. Ансамбль при власній музиці відтанцював танці укладу хореографа „Ножиці" і „Рушничок". Перед першим танком виступило двох танцюристів у чорних строях — це мабуть мав би бути кавказький чи кубанський танок — не дуже то вкладався у програму фестивалю „Гомін України" (зрештою його не було на програмці). Танці виконано з вервою, і великим темпом. Гарна народна наша у дівчат і хлопців гарно репрезентувала наш фолкльор. Музика була надто змодернізована й трохи заголосна. Перший танець робив гарне враження масовим гармонійним виконанням. Другий танець почався поважним входом двох рядів з вишиваними рушниками. При виконуванні танцю уклад рядів, обертаючи рушники другою стороною створив синьо-жовтий прапор. Це викликало враження. У загальному це було стилізовані танці на підставі кроків народних танців.

У другій частині програми Лідія Артимів, уроджена у Філядельфії, відома у музичному світі концертова піяністка зі своїх виступів на сценах Америки, Канади, Англії й Европи, відограла на фортепіяні „Скерцо" номер 4, опус 54 Шопена і „Думка-Шумка" опус 18 друга Українська Рапсодія Лисенка. Піяністка вже в 8-му році життя виступала з відомою Філядельфійською Оркестрою, а згодом по закінченні найкращих музичних шкіл здобувала нагороди в музичних конкурсах. Фахові музичні рецензенти англомовних щоденників з великими похвалами оцінили її мистецтво. Залишаємо оцінку цього її справді мистецького виступу, її знамениту техніку виконання творів, дбайливу інтерпретацію та вміле відчуття композиції, фаховому музичному рецензентові.

Після цього Філядельфійських чоловічий хор „Прометей" під диригентурою Михайла Длябоги відспівав такі пісні: „Хор підземних ковалів" — музика С. Людкевича, слова В. Пачовського, „Косар" — музика С. Людкевича, слова Т. Шевченка, „Пісня риболовів" — музика Гулака-Артемовського, слова О. Білика і „Плотогони" — музика А. Кос-Анатольського, слова Т. Свернюк. У третій і четвертій пісні соліст І. Кушнір чистим і гарним голосом був прикрасою хору. Акомпаньювала хорові стала його піяністка Галя Мазурок-Рей. Хор „Прометей" — це один з кращих наших хорів, у його складі є молодь. Диригент хору при добрій співпраці піяністки й щотижневих пробах стараються піднести мистецький рівень хору до професійности.

Другу частину програми розпочинав і закінчував танцювальний ансамбль П. Марунчака. Він відтанцював танок „Веснівка", „Гопак". Зокрема цей останній танець викликав захоплення. Ще цього самого вечора телевізійні станції русло 3, 6, і 10 подавали звідомлення з Фестивалю. Русло 3-різні моменти, Русло 6— сконцентрувалася на танцях, а Русло 10 підкреслило виступ піяністки. Телевізійний коментатор Ґарднер подав добрий коментар.

Екзекутивний Комітет...

(Закінчення зі стор. 1)

списки жертводавців на такі збірки ЗУАДК-у: допомога Л. Плющеві і родині, допомога Н. Світличній, допомога ген. П. Григоренкові та збірка на допомогу В. Морозові та родині. Списки збірки на допомогу українським дисидентам будуть проголошені пізніше, на цей фонд бо щойно почали впливати датки і пожертви. На цей фонд призначено і цьогорічну коляду, що її Президія ЗУАДК-у почне приготовляти осінню ц. р.

Вирішено, щоби Президія підписала вступну умову продажі Дому ЗУАДК-у. Цей дім в останніх двох роках був для ЗУАДК-у дефіцитовим підприємством. Рівнож немає і найменших виглядів, щоб у цій дільниці, де находиться дім ЗУАДК-у, справи із винаймом помешкань могли покращати в найближчій будуччині.

Д-р М. Ценко реферував справу допомоги еміґрантській родині в Англії та справу допомоги родині у Вроцлаві.

Екзекутивний Комітет зревідував умову умовин праці Екзекутивного Директора ЗУАДК-у п. М. Баранецького.

Постановлено відбути нараду ЗУАДК-у з тими організаціями, які проводять харитативну діяльність: Суспільна Служба Комбатантів, Український Золотий Хрест, „Самопоміч" тощо.

Нарада Директорів ЗУАДК-у відбудеться 1-го грудня ц. р. і на цю нараду рішено запросити представника Суспільної Служби СКВУ.

На З'їзд Братства б. Вояків І Української Дивізії УНА на початку вересня ц. р. назначено делеґатом містоголову ЗУАДК-у інж. І. Скіру.

Справу назначення представника ЗУАДК-у до Централі УККА відкладено на нараду Директорів в грудні ц. р.

Пізнім вечором закінчено нараду. Президент ЗУАДК-у д-р О. Білик закрив нараду, побажавши всім членам Екзекутиви доброго і приємного закінчення літнього сезону та вакацій.

ПОДЯКА

Дня 11-го вересня 1978 року в м. Лос Анджелесі, Каліф., відійшов у Вічність наш Найдорожчий Чоловік, Тато і Дідусь

св. п.

Д-р ТИМІШ ОЛЕСІЮК

знаний з невтомної праці протягом цілого Його життя для справи визволення України.

Цією дорогою висловлюємо глибоку вдячність Всечеснішим Отцям Стефанові Галекові-Голутякові, Емілієві Борзенкові, Петрові Маєвському, Григорієві Подгурцеві, Михайлові Колтуському та Августинові Породькові, Хорові і Парафіянам, які своєю участю в Соборній Жалобній відправі віддали останню пошану Покійному 13-го вересня у Лос Анджелесі.

Також дякуємо Високопреосвященному Владиці Маркові та Всечесним Отцям Богданові Желехівському та Франкові Істочинові за переведення похоронних відправ 16 вересня в Церкві-Пам'ятнику в Бавнд Бруку, Н. Дж., рівнож Хорові за чудовий спів і всім Друзям Покійного за промови під час поминальної трапези, приготованої Сестрицтвом.

Не маючи змоги подякувати кожному поіменно за слова розради, за квіти та пожертви в пам'ять Покійного на громадські цілі, за дописи до преси, запевняємо одначе всіх Вас, які ділили з нами наш смуток, що Ваші імена записані у нашій пам'яті і ми благатимемо Господа, щоб благословив Вас за Ваші добрі серця.

Дня 9-го вересня 1979 року
в українській православній церкві
св. Андрія Первозванного в Лос Анджелесі
буде відправлена після Літургії

ПАНАХИДА

В ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ.

Просимо помолитися за спокій Його душі.

Родина

Ділимося сумною вісткою, що 5-го вересня 1979 року, відійшов у Вічність, на 55-му році життя, наш Найдорожчий МУЖ, БАТЬКО, ДІДУСЬ, БРАТ та ВУЙКО

бл. п.

ПЕТРО ЗАЯЦЬ

народжений в с. Соснів, пов. Підгайці, Україна.

ПАНАХИДА в п'ятницю, 7-го вересня, о год. 7.30 веч. в похоронному заведенні П. Яреми, 129 Схід 7-ма вул. в Ню Йорку, Н. Й.

ПОХОРОН в суботу, 8-го вересня 1979 р., о год. 9.30 ранку з церкви св. Юра на цвинтар St. John's, Queens, N.Y.

Горем прибиті:
дружина — ГЕДІ
дочки:
ТЕТЯНА з дочкою МОНІКОЮ
МАРІЯ з мужем АЛЕКСОМ
ПЕТРІША
сестра — ОЛЯ МІЛЯН з мужем ВОЛОДИМИРОМ і синами БОГДАНОМ та ЯРОСЛАВОМ з дружиною і дітьми
брат — СТЕФАН ЗАЯЦЬ в Україні
Ближча і дальша Родина в Канаді й Україні

Ділимося сумною вісткою, що в неділю, 2-го вересня 1979 р., о год. 8:45 вечора, після тяжкої недуги, відійшла у Вічність наша ДОНЬКА

бл. п.

ОЛЬГА уроджена ЯРМАК ВОЙТОВИЧ

Народжена 31-го березня 1938 року в Августові, Польща.

ПАРАСТАС — у вівторок, 4-го вересня 1979 р., о год. 8-ій веч.

ПОХОРОН в середу, 5-го вересня 1979 р., о год. 9-ій рано з похоронного заведення РИЧЕК, а о годині 9.30 рано в церкві св. Володимира.

Горем прибиті:
муж — ЯРОПОЛК СТЕФАН
син — АНДРІЙ з дружиною КЕТИ
доньки — ХРИСТЯ і НАТАЛКА
мати — ОЛЬГА
батько — ПЕТРО
брат — ВОЛОДИМИР з дружиною ЛЮБОЮ
доньками: АНЕТОЮ з мужем БОГДАНОМ і ТАНЯ
синами: ПЕТРО і АНДРІЙ
сестра — НАТАЛКА ХОЛЯВКА з мужем ПЕТРОМ
і дітьми: ДЖЕФРИ, РОКСАНА і ДАНІЕЛЬ
Ближча і дальша Родина в Америці і Канаді

Ділимося сумною вісткою з Родиною, Приятелями і Знайомими, що 6-го вересня 1979 року у Філядельфії, Па., упокоївся в Бозі, на 74-му році життя, після довгої і тяжкої недуги, наш Найдорожчий МУЖ, БАТЬКО, БРАТ і ДІДУСЬ

бл. п.

Інж. ЕМІЛЬ ДРАЖНЬОВСЬКИЙ

нар. 27-го серпня 1905 р. в Чорткові, Західня Україна.

ПАРАСТАС в неділю, 9-го вересня ц. р., о 7-ій год. веч. в похоронному заведенні Насевича при 109 E. Tabor Rd. у Філядельфії, Па.

ПОХОРОН в понеділок, 10-го вересня 1979 р., о год. 8-ій ранку з української католицької катедри Непорочного Зачаття ПДМарії на український католицький цвинтар у Факс Чейсі, Філядельфія, Па.

Горем прибиті:
дружина — АННА
діти:
МАРТА ЗОНТАК з мужем ІВАНОМ і синочком СТЕФКОМ
ОЛЕГ з дружиною ІРИНОЮ і донечкою ВІРОЮ
сестра — ОСИПА МАСЛЯНКА з родиною
брат — ЯРОСЛАВ і Сестри з родинами в Україні
та ближча і дальша Родина

В глибокому смутку повідомляємо Родину, Приятелів та Знайомих, що в середу, 29-го серпня 1979 року, ненадійно, помер на 57-му році життя наш Найдорожчий ЧОЛОВІК, БАТЬКО і БРАТ

бл. п.

РОМАН Н. ЩУКА

народжений у Янові, Західня Україна, 1921 року.

ПОХОРОН відбувся в суботу, 1-го вересня 1979 року з церкви Царя Христа на український католицький цвинтар у Факс Чейсі.

Горем прибиті:
дружина — ІРЕНА
діти — ЮРІЙ, МАРІЯ і АДРІЯН
брат — ЯРОСЛАВ з дружиною МАРІЄЮ і дітьми СОФІЄЮ і АНДРІЄМ
зовиця — ЛІДА БУК, з сином АСКОЛЬДОМ і донькою АРЕТОЮ

„ГУЦУЛЬСЬКИЙ ХРАМ"

(Продовження зі стор. 2)

Ансамблеві до танців грала гуцульська капеля з Філядельфії у складі: Дмитро Сороханюк (скрипка), Микола Павлюк (сопілка) і Люба Гладій (цимбали).

Квартет „Каравана" — у складі: інж. Любомир Калинич, Михайло Шкварко, Степан Палка, Роман Яськів — мав два виступи. Проспівав декілька пісень: „Віє буря", „Ой, горе тій чайці...", „Любов", „Сон", „Червоні рожі", „Гарем". Квартетові акомпаньювала Дозя Сиґіда.

Танцювальна забава, аранжером якої був Михайло Бельмега, протягнулася майже до досвітку. Під час забави грали дві оркестри — оркестра Союзівки і гуцульська оркестра складена з музикантів з Філядельфії, Боффало й Гемілтону. Атракцією забави була виграша.

Неділя 27-го травня робила вже враження справжнього Храму в мініятюрі. До побудованої на нижче положених ґрунтах Союзівки церкви почали напливати люди із самої оселі, як також і постійні мешканці Кергонксону (очевидно — українці). Хто прийшов до церкви раніше, мав змогу обсервувати через скляну стіну, як згори сходили люди, а між ними кольоритні постаті — тут, то там — в гуцульських одягах. Добре вбилися мені в пам'ять постаті статочних ґаздів як Степан Трутяк, Василь Барчук, Михайло Бельмега, Степан Ґорґанюк, Іван Варварук. Затямився мені молодий леґінь Михайло Ковків — голова Гуцульського Товариства у Гемілтоні. Були й молодиці. Не говорю вже про членів ансамблю „Черемош", з яких деякі взяли участь у Богослуженні в гуцульській ноші. Тут щойно мали б примінення слова О. Олеся:

Цвіте Гуцульщина квітками,
На храм Гуцульщина іде!

Після св. Літургії (в українській мові), під час якої співав невеликий парафіяльний хор, о. Антін Павлюк відслужив Панахиду за тих гуцулів, що відійшли в інший світ. Згідно з гуцульським звичаєм ґазди тримали на топірцях під час Панахиди кресаню і тричі підносили її догори, коли вірні співали „Христос воскрес", замість „Вічная пам'ять", як це слід робити у великодній час.

Кажуть: все, що приємне, швидко проминає. Швидко проминув і час „Гуцульського храму". Прийшла пора прощання. З бальконy „Ужгогоду" розносилися ще деякий час на „Ворохту", на „Чернівці", на „Полтаву", на „Київ", на „Львів" звуки гуцульських мелодій, що їх посилали троїсті музики з Боффало Союзівці на прощання. Мелодії виводила скрипка Василя Михайлюка, такт вибивали цимбали другого Василя Михайлюка. Слід пояснити, що обидва Василі — не-брати. Походять навіть з різних місцевостей Гуцульщини.

Але й мелодії затихли, бо треба було таки вибиратися в дорогу. Настрій у автобусі „Союзівка-Боффало" буд дальше веселий. Всі ще жили враженнями із Храму, всі жили мрією про наступний Храм у наступному році... Думаю, що подібними настроями були сповнені й інші прочани, тобто ті, які верталися додому іншими дорогами.

(Кінець)

КАРДИНАЛ КРОЛЬ ПОЖЕРТВУВАВ 100 ДОЛЯРІВ НА „УКРАЇНСЬКИЙ КВАРТАЛЬНИК"

Ню Йорк, Н. Й. (УККА). — Редакція „Українського Квартальника", який видає УККА від 1944 р., одержала листа датованого 22-го серпня 1979 р. від Архиєпископа Філядельфії Джона Кардинала Кроля, такого змісту: „Дорогі Панове: На знак мого признання, та як скромне заохочення для редакторів і видавців „Українського Квартальника", я залучую даток в сумі сто долярів.

Щиро Ваш в Христі,

Джон Кардинал Кроль — Архиєпископ Філядельфії"

Відбувся Спортивно-Вишкільний Табір „Червоної Калини"

У суботу, 28-го липня ц.р. на „Вовчій Тропі" відбулося відкриття 6-го з черги Спортовно - Вишкільного Табору, який організує рікрічно Загін „Червона Калина". Цьогорічний табір, присвячено св. п. братчика Степана Новицького, колишнього майора Української Повстанської Армії.

На відкритті табору були присутні голова Крайової Пластової Старшини, пл. сен. Евстахія Гойдиш, та голова Крайової Пластової Ради, пл. сен. Ігор Сохан. Численно також взяли участь у відкритті табору члени Загону „Червона Калина", а в суботу ввечері відвідав табір член Загону о. Любомир Гузар з Риму.

У неділю член Куреня о. Лев з Ґлен Кову відправив Службу Божу для учасників табору та всіх присутніх на оселі.

Булава Спортивно-Вишкільного Табору була в такім складі: отаман — пл. сен. Юрій Струтинський, канцлер — ст. пл. Катруся Панченко, лікар — д-р Хруцький, духовна опіка — о. Лев, осаул — пл. сен. Миролюб Лозинський, головний обозний — ст. пл. Нестор Голинський, обозна підтабору юначок — ст. пл. Ліда Гвозда, координатор спортивної програми — п. Йосиф Візер; інструктори: ст. пл. Ляля Голинська, ст. пл. Ігор Струтинський, ст. пл. Богдан Цибик, ст. пл. Катруся Панченко, ст. пл. Ліда Гвозда, ст. пл. Андрій Кмета, ст. пл. Андрій Голинський, друг Іван Лещук — член СУМА — осередок Ню Йорк п. Ігор Костецький та п. Григорій Стерн.

Усіх учасників разом з булавою було 80.

Програма табору охоплювали різні ділянки спорту, як, наприклад, з легкоатлетики — біги, мет диском і кулею, скок в довжінь та височінь, та диск. Також учасники табору мали змогу грати копаного м'яча, відбиванку, метавку, та кошиківку. В програму також включено руханку, спортовий масаж, плавання та стрільбу з кріса і лука. Крім того таборовики могли почути гутірки з різних ділянок спорту, як також побачити фільми зі спортовою тематикою.

На закінчення табору відбулася традиційна вечірка для всіх учасників табору.

Булава табору дуже добре співпрацювала з адміністрацією оселі, яка старалася зі свого боку допомогти, щоб табір відбувся якнайбільш успішно.

Спортивно - Вишкільний Табір „Червоної Калини" з кожним роком набирає більшої популярности серед молоді, бо він своєю різноманітною спортивно-виховною програмою вміє зацікавити тих, які щойно починають цікавитись спортом, як і тих, що вже ліпше вправлені в різних ділянках спорту. Загін „Червона Калина" твердо вірить у прислів'я — „У здоровому тілі, здоровий дух"!

О. К-ин

ВОЛОДИМИР ГОРБОВИЙ...

(Закінчення зі стор. 2)

город. Залишившись таким чином „без кола і двора" і без жодних засобів для існування, д-р Горбовий в розпачі вирішив довести до відому Щербицького і... світ, що йому загрожує голодова смерть...

Чи після цього не можна назвати таку людину одним з найбільших українських мучеників наших часів?

Можна ще не дивуватися, коли певна політична система-гітлерівська чи московсько-большевицька — застосовує проти своїх підвладних різного роду репресії й знущання. Але як можуть „звичайні люди" — в тому числі родичі — застосовувати до своїх недомучених родичів-калік знущання, як це є у випадку нашого високодостойного і дорогого нам борця за українську правду доктора Володимира Горбового? Чи крім глибокого співчуття ми дійсно більш нічим не можемо йому допомогти?

Петрусю Щур обрано Королевою Фолкльорами Вінніпеґу

Вінніпеґ, Канада (КУК). — На закінчення цілотижневої Фолкльорами Вінніпеґу, яку англомовна преса називає найбільшим етнічним фестивалем Північної Америки, 19-го серпня ц. р. міжнаціональне жюрі вибрало Королевою Фолкльорами — українку Петрусю Щур з-поміж князівен — кандидаток 37-ох національних павільйонів. Петруся Щур, студентка Манітобського університету, яка часто акомпанює на концертах свого батька, відомого соліста-баритона Ярослава Щура, репрезентувала павільйон „Київ", спонзорований Вінніпезьким Відділом КУК під головуванням О. Сураського, господарем якого був д-р Л. Мелоський.

Десятки тисяч гостей різних національних походжень під час тижня Фолкльорами відвідали павільйон „Київ", де крім перманентних виставок з різних ділянок української культури, включно з добрим рестораном який на зміну провадили різні громадські організації, на сцені з концертами виступали: Хор ім. О. Кошиця, солістка Катруся Вах- Дюек, дует Доньки Тодащук, відомий танцювальний ансамбль „Орлан" і танцювальні групи: „Сопілка", „Піклик", парафії св. Йосифа, тріо Рілля, танцюристи Селкікку, танцюристи Тулону і Нестор Будик, як акомпаньятор. Зокрема треба відзначити ряд знаменитих виступів вокально-інструментального ансамблю „Веселка" з Монтреалю під мистецьким керівництвом Богдана Тимця.

У цьому році Фолкльорама Вінніпеґу відзначала своє 10-річчя. У минулому, на рік 1974, Королевою Фолкльорами була теж вибрана українка, княжна павільйону „Київ" Карина Осачук. Цьогорічна королева Петруся Щур репрезентуватиме Фолкльораму при різних офіційних нагодах в Манітобі як і поза провінцією аж до наступного року. До її почоту обрано, як першу принцесу, Рому Едвіру Флоріно — представницю італійського павільйону, а другою принцесою Шерон Кларк — представницю ірляндського павільйону.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

ФОНД НАГЛОЇ ПОТРЕБИ, СПИСОК Ч. 11 — 78

Відд.	Прізвище, ім'я	Сума	Відд.	Прізвище, ім'я	Сума
402	Бурда І.	6.00	440	Королюк М.	5.00
402	Бурда Л.	6.00	440	Йонгмен Н. К.	5.00
402	Максим Й.	4.50	440	Хоростіль М.	8.40
408	Гоголь М. А.	5.50	440	Хоростіль Р.	8.40
408	Гоголь М.	5.50	440	Хоростіль Н.	7.20
408	Цимбал С.	11.00	448	Сербин І.	2.43
418	Бошик П.	8.10	460	Королюк Ф.	7.20
418	Слота М.	6.90	460	Михалик А.	7.50
418	Мельник М. І.	6.60	460	Савчук С.	5.70
418	Д-р Держко М. А.	5.00	460	Озарук С.	6.30
418	Соханівський Л.	3.60	460	Головачук Д.	6.30
419	Марунчак Т.	7.50	460	Едер Р.	4.50
432	Комарницький О.	6.30	473	Грубий С.	3.47
432	Мельник П.	7.80	503	Войтів Т.	5.00

Сума проголошених чеків .... $ 172.70
Раніше проголошених $54.298.65
Разом $54.471.35

ФОНД НАГЛОЇ ПОТРЕБИ, СПИСОК Ч. 1 — 79

Відд.	Прізвище, ім'я	Сума	Відд.	Прізвище, ім'я	Сума
14	Гичко Б.	1.50	245	Онуфрик Е.	1.50
14	Гичко К.	1.50	259	Гієслак І.	3.00
14	Гичко К.	1.50	259	Шостак А.	3.00
14	Гичко Б.	1.50	259	Стефанов І., мол.	3.00
14	Гичко К.	1.50	259	Кисляк Т. М.	2.40
14	Гичко Б.	1.50	259	Кисляк П. М.	2.40
14	Гичко К.	1.50	267	Золота М.	3.90
14	Гичко Б.	1.50	275	Юрків З.	8.10
15	Скочко Е.	1.50	287	Гринка І.	1.50
25	Дзядів Н.	3.00	292	Мокрий С.	8.10
25	Ільків М.	25.00	292	Швед М.	7.20
88	Баран І.	4.35	292	Мокрий Л. І.	6.30
88	Вільсон Л. М.	13.20	292	Федоренко П.	3.15
88	Петрикевич Г.	5.30	292	Федоренко І.	3.15
88	Д-р Гимон І. Р.	5.20	293	Лайкош С.	6.00
88	Кокс С. А.	5.10	301	Іващук Е.	3.15
88	Костецький Н.	4.20	301	Трусевич М.	3.15
88	Костецький І.	4.20	301	Іващук В.	6.00
88	Петралія М. М.	3.90	345	Абрамчук І. І.	8.40
88	Петралія Т. М.	3.90	345	Абрамчук С.	8.40
183	Казієвич Б. Л.	1.50	345	Гносвий В. С.	3.00
183	Залуга П.	2.80	345	Канюка О.	3.00
184	Дупфій П.	9.72	345	Каркоць М.	3.00
222	Базалик Д.	3.45	345	Квітковська А.	3.05
222	Базалик П.	6.60	345	Прегар Н.	4.65
222	Грабець М.	2.85	345	Прегар О.	4.35
222	Грабець Р.	2.80	345	Яцьків О.	15.00
240	Бачинський Ф.	5.50	435	Боднар С.	3.90

Сума проголошених чеків .... $ 257.82
Раніше проголошених $54.467.45
Разом $54,725.27

ФОНД НАГЛОЇ ПОТРЕБИ, СПИСОК Ч. 2 — 79

Відд.	Прізвище, ім'я	Сума	Відд.	Прізвище, ім'я	Сума
5	Тур С.	2.80	158	Квасній В.	1.00
158	Трункес А.	1.50	158	Кіт М.	1.00
158	Житинський А.	5.70	158	Пальний П.	1.00
158	Кучерська Л.	2.85	158	Данилів П.	1.00
158	Козяк П.	2.80	158	Рейнарович Л.	1.00
158	Таранко С.	2.80	158	Макар І.	1.00
158	Ройовський А.	5.50	158	Оттембрайт А.	1.00
158	Саноцька Е.	2.55	158	Слюзар С.	1.00
158	Подусівський І.	1.00	240	Озарко І.	5.60
158	Бігун М.	1.00	267	Войцик Е.	7.20

Сума проголошених чеків .... $ 49.30
Раніше проголошених $54.725.27
Разом $54.774.57